

1 MAIG

DE 2022

NÚM. 14

PER UN PRIMER DE MAIG INTERNACIONALISTA

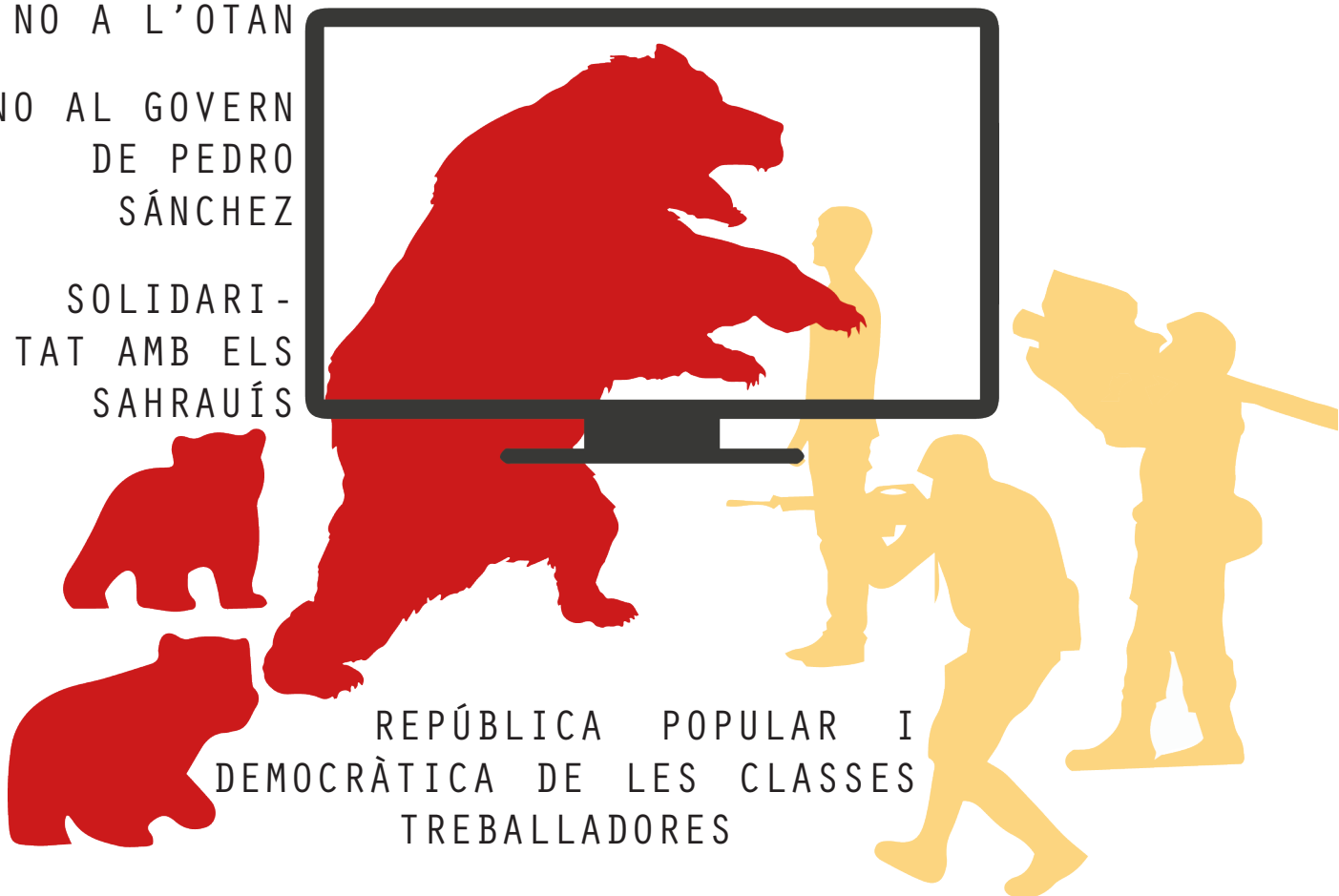
INCREMENTS DELS SALARIS PER
RECUPERAR EL PODER ADQUISITIU

CONTENCIÓ DEL
PREU DE L'ENERGIA

NO A L'OTAN

NO AL GOVERN
DE PEDRO
SÁNCHEZ

SOLIDARI-
TAT AMB ELS
SAHRAUÍS

REPÚBLICA POPULAR I
DEMOCRÀTICA DE LES CLASSES
TREBALLADORES

cridacomunista@gmail.com
cridacomunista.org

 CRIDA ★ **COMUNISTA**

El 1r de maig arriba enmig d'una cruïlla històrica per a la classe obrera mundial.

La crisi de la COVID ha marcat les nostres vides en els darrers anys. El capitalisme ha abordat aquesta crisi amb els seus propis mètodes. L'Estat va sortir al rescat del capital amb una injecció de diners sense precedents. Les vacunes que s'han utilitzat han estat finançades per l'Estat, és a dir pels contribuents. L'Estat va avançar els diners per a la producció de vacunes i va comprar de forma anticipada milers de milions de dosis. Després, els guanys han estat per als accionistes privats. Fins i tot la compra del material sanitari ha esdevingut un negoci per als comissionistes. Més enllà del benefici per al capital, les subvencions selectives a les grans farmacèutiques apunten a una guerra política entre Estats, amb les corresponents provocacions militars. Les despeses estatals de guerra van augmentar en totes les grans potències, enmig de la pandèmia. La guerra de les vacunes expressava una altra guerra més i era un preàmbul de la situació actual.

La pandèmia ha accelerat la concentració de la riquesa en un nombre menor de mans. Per contra, quan, pel confinament, una part de l'activitat econòmica es va aturar, milers de persones van perdre els seus treballs precaris sense ni tan sols poder accedir a l'economia submergida i van quedar desprotegides, ja que els famosos ERTOS només empararen una part dels treballadors. La contradicció entre el capital, d'una banda, i la vida, de l'altre, va assolir nivells explosius. Sort vam tenir dels minsos estàndards de protecció social que la lluita obrera i popular va preservar els darrers anys i dels anomenats treballadors essencials.

A UN PAS DE LA TRAGÈDIA

Ara, quan tornem a "la normalitat" aflora la cara del sistema i "la normalitat" pot esdevenir tragèdia.

La premsa del sistema vol engalipar als treballadors amb l'anunci d'una recuperació econòmica. Més enllà de la consistència d'aquest pronòstic, el que és fonamental és que s'han accentuat les rivalitats comercials, polítiques i militars en l'àmbit internacional. Contrariant els somiatruïtes engegats pel Partit Demòcrata dels EUA., Biden defensa una confrontació militar més intensa que el de Trump. Els estats han acumulat deutes estratosfèrics. Aquests deutes anuncien un període de desestabilització monetària. Les contradiccions internacionals s'han agutzat d'una manera impensable fa uns anys i això fa que

els tambors de guerra ressonin de nou i que alguns països es ressituin pensant ja en una Tercera Guerra Mundial.

LA PÈRDUA DEL PODER ADQUISITIU

Malgrat la propaganda del Govern espanyol i dels que confiaven a embellir el capitalisme des dels ministeris burgesos, la gestió capitalista de la pandèmia ha deixat en la ruïna una part de la petita burgesia. Les mesures per a protegir a la gent treballadora han estat insuficients i ara es limiten a prorrogar-les temporalment. El tan celebrat increment del salari mínim interprofessional ha quedat desdibuixat en pocs dies per l'increment bàrbar de la inflació.

La inflació és consubstancial al capitalisme. És una eina de desvaloració de la força de treball, de la mateixa manera que ho és l'atur. La inflació devalua el poder adquisitiu dels salaris i l'atur contribueix al fet que els treballadors acceptin, no solament la devaluació salarial, sinó que també acceptin la devaluació de les altres condicions laborals.

Alta cosa és que la inflació o l'atur o ambdós prenguin dimensions superiors a les que els defensors del sistema volen, com ara mateix està passant. Però fins i tot en aquests casos, la inflació pot servir per legitimar a polítiques suposadament antiinflacionàries, a través de pactes socials, que impedeixen recuperar el poder adquisitiu.

En aquest context, s'ha d'aixecar la bandera de la unitat obrera per recuperar el poder adquisitiu i per la congelació dels preus de l'energia!

LA LLIÇÓ DE LENIN

Abans de 1914, el principal teòric "marxista" Karl Kautsky argumentava que la globalització feia menys probable la guerra entre potències competidores i que el creixement de les finances feia més estable el capitalisme. Kautsky va acabar donant suport a la votació del SDP alemany per finançar la guerra, i així el partit obrer més gran es va aliar amb els capitalistes alemanys. El laborista, l'altre gran "partit obrer", va donar suport a la classe dominant britànica. Aquest va ser el final de la Segona Internacional.

Aleshores Lenin va escriure el seu llibre 'L'IMPERIALISME: L'ETAPA SUPERIOR DEL CAPITALISME' on explicava perquè la competència entre les nacions va portar a la Gran Guerra. Basant-se en la teoria del desenvolupament desigual, Lenin va assenyalar que el capitalisme britànic estava en declivi, mentre que els capitalis-

mes nord-americà i alemany creixien. La base econòmica havia canviat i l'ordre polític mundial també. Però van fer falta dues guerres mundials, en les quals Alemanya va ser la derrotada. Això va permetre establir l'hegemonia dels EUA, aliats amb britànics i francesos, encara que tots ells van haver de fer concessions importants, donat el paper rellevant de la classe obrera i de la Unió soviètica en la derrota del nazisme.

Cal llegir de nou el llibre de Lenin i interpretar com funciona avui aquesta llei de desenvolupament desigual, pròpia de l'època imperialista.

LA REESTRUCTURACIÓ DE L'IMPERIALISME

Un element nou de les últimes dècades és el gran desenvolupament de les forces productives a la Xina i a l'Orient mentre Occident s'ha desindustrialitzat en part. Però els EUA continuen sent una gran potència industrial que disposa de l'exèrcit més nombrós del món i té el privilegi d'utilitzar la seva moneda (el dòlar) com a moneda internacional. En aquestes condicions l'ordre polític post Segona Guerra Mundial ja no reflecteix l'economia real. Per donar continuïtat a aquest ordre, o millor dit, per adequar-lo als interessos dels EUA, la classe dominant nord-americana vol torbar la base econòmica actual, debilitant Rússia i la Xina, per espoliar els recursos econòmics de Rússia i retornar la Xina a condició de semicolònia.

Com que els EUA encara són la gran potència imperialista i la CIA desplega els tentacles per tots els racons, la resta del món ha de pagar per la seva pròpia subjugació. Però els EUA són conscients de les seves febleses. D'aquí l'extensió cap a l'est del principal braç militar de l'imperialisme nord-americà, l'OTAN.

En les guerres contra Iraq i contra Líbia i amb el setge a l'Iran, els EUA van posar Europa "al seu lloc", obligant-la a renunciar als acords amb Saddam, Gaddafi i els iranians. Ara Alemanya i la UE s'han vist obligats a renunciar al nou gasoducte Nord Stream 2, que els permetia accedir al gas rus barat i han de comprar gas més car dels EUA o Qatar, quelcom que ja van començar a fer abans de la guerra a Ucraïna. Aquesta és una de les causes de l'actual brot d'inflació, com també ho són les sancions econòmiques i comercials que els EUA han imposat, no sols a Rússia sinó a mig món.

Els EUA volen que els russos s'enganxin en la guerra. Pensen que igual que la invasió soviètica de l'Afganistan va ajudar a desballestar l'antic Pacte de Varsòvia, potser

ara es desfaran de Putin i obtindran el control dels amplis recursos de Rússia, així com la rica terra agrícola i minera ucraïnesa. Aquestes són les seves pretensions. Afortunadament, tot indica que aquest cop no ho aconseguiran. Està clar, doncs, que el nacionalisme xovinista ucraïnès i el poble ucraïnès són utilitzats pels EUA i que el govern espanyol de Pedro Sánchez i Yolanda Díaz i tots els seus col·laboradors alimenten aquesta utilització criminal.

LES GUERRES

La guerra al voltant del Donbass i la seva importància no han de fer perdre de vistes les altres guerres que es lliuren a Palestina, Síria, Iemen... o al Sàhara Occidental. Cadascuna té particularitats, però hi ha elements comuns. D'una banda, veiem la voluntat de l'imperialisme de controlar el món, ja sigui directament, ja sigui a través de gendarmes locals que tenen intencions expansionistes particulars. Per l'altra, ens trobem amb la pretensió del bloc occidental d'espoliar les matèries primeres d'altres països i amb la intenció dels EUA de controlar o incapacitar als seus competidors en la comercialització de petroli i gas.

En totes aquestes guerres les organitzacions humanitàries oficials i la premsa occidental callen o omplen el món de llàgrimes de cocodril quan ja no poden callar. Aleshores culpabilitzen les víctimes de la guerra com si fossin els responsables de la tragèdia que l'imperialisme ha provocat. En el cas de Síria, per exemple, ignoren deliberadament el caràcter gihadista de l'oposició siriana i atribueixen tots els danys al Govern del president Bashar al-Asad i a l'ajuda de Rússia. Si a Síria no s'ha estabilitzat la pau, és perquè la guerra s'ha convertit finalment en una lluita que l'occident imperialista està emprant per construir un front contra la influència de Rússia i contra la reconstrucció de Síria.

DOBLE TRAÏCIÓ ALS SAHRAUÍS.

Sense amagar la responsabilitat d'Espanya en aquestes guerres, ja sigui donant suport al bàndol pro OTAN del qual forma part, ja sigui venent-los armes, el Sàhara mereix una atenció particular deguda a la seva condició d'ex-colònia espanyola.

Espanya ha traït els sahrauís per partida doble. Els va traïr el 1975 en deixar-los en un galimaties jurídic que va permetre que el Marroc ocupés una part del seu territori i els ha traït de nou en acceptar l'ocupació, als peus del mateix rei Marroquí.

L'autonomia del Sàhara Occidental dins la Monarquia del Marroc, negant-los el dret a l'autodeterminació, com sembla que accepta Pedro Sánchez, significa l'apropiació del Sàhara Occidental per part del Marroc, significa deixar sense capacitat de decisió al poble sahrauí, viola totes les resolucions internacionals contra l'ocupació il·legal, és un acte de TRAÏCIÓ i negligència de la responsabilitat històrica que l'Estat espanyol té envers el poble sahrauí.

Són diverses les raons que poden haver portat al govern espanyol a aquesta nova traïció. En primer lloc, hi ha l'actitud còmplice amb l'ocupació marroquina que ha caracteritzat tots els governs del règim del 78, malgrat les falses promeses amb les quals sovint han enganyat tant al poble sahrauí com als ciutadans de l'Estat espanyol. En segon lloc, hi ha els acords entre el Marroc i Israel que colpeixen a sahrauís i palestins a la vegada. En tercer lloc, hi ha la decisió de l'amo nord-americà, a través de Trump, de donar suport a les pretensions colonitzadores i expansionistes del Marroc, decisió que Biden no ha revocat. En quart lloc, hi ha els acords entre Madrid i Rabat, per impedir d'una manera vergonyosa i inhumana l'arribada a Espanya d'immigrants procedents d'Àfrica. I, en cinquè lloc, hi ha els previsibles pactes secrets per apropiat-se conjuntament dels recursos naturals del Sàhara.

La falsa esquerra tard o d'hora s'ha de posicionar i quan ho fa surt el "canalla, submís i traïdor" que porta dins. La darrera traïció al poble sahrauí, demostra la hipocresia d'Occident i la del govern espanyol que abandona els sahrauís mentre subministra armes a Ucraïna que aniran a parar als escamots nazis.

Els treballadors catalans no poden veure el conflicte del Sàhara com aliè. És un conflicte creat per Espanya i tenim l'obligació de no oblidar un poble germà.

CONSTRUIR L'AVANTGUARDA COMUNISTA

La humanitat ha entrat en un període de col·lapse i crisi. Això ve de la ma d'un bel·licisme imperialista que pot portar-nos a la catàstrofe. La conjuntura actual també ve marcada per una confusió general i un desordre ideològic entre "l'esquerra radical" global. La majoria de l'esquerra occidental s'ha arrancat els ulls i ha posat les orelles a escoltar la propaganda occidental disfressada d'humanisme. La tasca dels comunistes és desmuntar les il·lusions i les falses consciències propagades pels pseudorevolucionaris i els reformistes, exposar sense pietat el rerefons de tot el que està passant, intervenir en les lluites contra el col·lapse ecològic, el feixisme i la guerra imperialista i treballar per la revolució al nostre país.

Per abordar aquestes tasques es necessita una avantguarda comunista. Una direcció revolucionària que lluiti pel poder estatal proletari i que actuï amb decisió sempre que es presenti una oportunitat revolucionària fugaç o una situació que debiliti l'adversari, com la que es va viure a Catalunya fa pocs anys. Però la capacitat de fer-ho requereix comptar amb una base important de classe treballadora, que només es pot aconseguir mitjançant un lideratge eficaç i intel·ligent en lluites pràctiques de classe. Aquesta és una de les grans mancances a casa nostra.

Recuperar el marxisme-leninisme, ens permetrà actuar com a memòria històrica de la classe obrera i dels oprimits, afrontar amb claredat la situació política i tenir la capacitat de dir la veritat i de nedar a contracorrent quan cal fer-ho.

REPÚBLICA POPULAR. DEMOCRÀCIA DE LES CLASSES TREBALLADORES

Lenin, Mao, Fidel i Ho-Chi-Minh van ser els quatre grans dirigents de les principals revolucions socials del segle XX. Tots creien genuïnament en la democràcia de les classes treballadores. Lenin, per exemple, ho va fer amb el seu "tot el poder als soviets" i Mao amb "les comunes d'obers i camperols". Les seves propostes van topar amb la reacció internacional. En tots els casos la revolució mai es va convertir en revolució mundial i tots ells es van trobar economies camperoles en gran part del país, quelcom que obligava a la industrialització per sortir de la misèria. Van ser aquestes circumstàncies les que van portar a estats unipartidistes i inserits, forçosament, en una economia mundial capitalista.

Ara, es tracta de dur a terme les revolucions del segle XXI. Tenim essencialment només dues classes enfrontades, tot i que la classe obrera està diversificada i la burgesia també ho està. En aquestes condicions és més probable que vegem revolucions amb característiques noves. Cal, doncs, comptar amb una estratègia revolucionària adequada a la realitat del segle XXI. En tot cas, necessitem que els treballadors s'aixequin si volem moure la humanitat més enllà del capitalisme. Només llavors es faran realitat les aspiracions de Lenin i Mao, que també eren les de Fidel i Ho-Chi-Minh i que al capdavant són les nostres aspiracions d'arribar a la veritable democràcia de les classes treballadores.